

Johannus.

Johannus; brutaal naar voren dringend, Ferry.

Zuster sluit hen binnen en komt naar mijn bed. Johannus, verlegen pet friemelend bij de deur. Ferry met voorpooten tegen 't bed op, gelukkig — kwispelend met zijn zwaren staart. Strelend Ferry, ik:

„Dag Johannus.”

„Dag missus.”

Stilte, alleen afgebroken door dolle sprongen van Ferry.

„Hoe gaan 't nog met jou?’,

„Neè missus, heeltemaal goed.”

„Die baas zè voor mij, jij zorg zoo goed voor hom.”

Gelukkige, breede lach.

„Denk je die missus lijk banja ziek?”

„Zij lijk banja wit.”

Ik trachtte hem aan het praten te brengen, kinderlijk vertrouwelijk als thuis; maar Johannus was en bleef ontoegankelijk, en bij het heengaan vergezelde een allertreurigste blik zijn groet. Verwonderd later informeerend naar zijn zonderlinge afgetrokkenheid, hoorde ik dat hij thuis angstig verteld had dat hij me zoo wit had zien liggen „amper *) of die missus dood was.”

Later zond ik hem eens met een pakje naar een vriend die ziek lag in het hospitaal. Bij zijn terugkomst vroeg hij mij of die baas nou „rechtig” ziek was; „hij het toch heeltemaal nie zoo gelijk nie, die gezicht zoo mooi rood”.

De man had vrij zware koorts.

Na mijn terugkomst uit het hospitaal heette het, volstreckte rust.

Heel den dag, lang-uit in een madeira stoel, ik op de veranda. 't Eten werd uit een hotel gehaald en vlug maakte Johannus „die huis rech” om in den tuin te komen werken. Te wieden viel er elken dag wel, want vruchtbaar was de aarde. Plantjes werden uitgehaald, verplaatst en weer overgeplant. Vandaag lelie's hier, morgen lelie's daár; nu randen om de perkjes, morgen alles weer weg, en later weer randen. Hoe alles altijd weer zoo frisch opbloeide, zal mij een durend raadsel zijn.

*) Amper = bijna.

Gezellig vond hij 't dat wroeten in de aarde en tegelijk praten. Prettig ook als hij ploeterde in den tuin dat zweetdruppels parelden wit langs zwarte gezicht en „die missus” bezoek ontving. Onschuldig had hij het me eens toevertrouwd; „Dan praat die missus met anre missus. Johannus, hij hou zij ooren open, hij hoor alles . . .”

Zoo lag ik weer, na een langen, vervelenden ochtend, in den luierstoel, terwijl Johannus onnoodig tuinwerk verrichtte. Diep ademde ik de open, van bloemengeur gebalsemde lucht in. Kamperfoelie aan d'eenen kant van den heg — wilde rozen aan den anderen kant; rechts en links langs het huis druiven-ranken, sappig-groen. Grasperk rechts, kleine bloemenbedjes links voor het huis, sober, grijs als ernstig een mensch tusschen dartele kinderen. Welvend de Afrikaansche hemel daarboven — intens blauw — als het reine kleedje van een arm katholiek aannemelingetje. Een boek in mijn schoot wachtte op kennismaking.

Ik kon niet lezen, de oorlog was onvermijdelijk had mijn man dien dag gezegd; alleen de grootste optimisten twijfelden nog. Oorlog? Veel had ik gelezen daarover, maar kon zelfs niet ten naastenbij een denkbeeld vormen van al de verschrikkingen.

Johannus spitte zwart-bruine aarde om. Mijn blik bleef wijlen . . . onder aarde zouden rusten, de slachtoffers van een schandelijke politiek . . . graven zag ik . . . graven van helden die gestreden hadden voor de plek die ze met zooveel opoffering bewoonbaar, vruchtbaar hadden gemaakt . . . Die aarde . . . zwaar viel ze als hij ze keerde . . . dof . . . dof . . . als in een graf . . .

„Missus, ek gaan trek.”

Ik schrikte op. Johannus weg? Ik wist dat je kaffers niet tegen hun wil moet houden. Had Johannus het me zelf niet verteld, naïf: „missus, as ons zé, ons wil trek, moe die missus nie langer voor ons hou nie. As ons nie lijk te blij, gaan ons banja lui wees en dat wil die missus moos *) nie.”

„Hoe kom, jij wil trek?”

„Ek gaan trouw, missus.”

*) Moos = immers.